

Ik heb eens gedroomd ...

...Dat ik een nieuw bijenras had kunnen kruisen door kunstmatige inseminatie van een hommeldar met één van mijn beste koninginnen. Een nieuwe broeder Adam was geboren en ik noemde ze de *Jumbees*. Omdat ze allemaal zo groot waren! Het waren geen bijtjes, maar reuzebijen. Ik moest die in kasten houden van dubbele dadantblatts, anders hingen ze in een baard onderaan de kast. En elke dag moest ik een nieuwe zolder zetten, zoveel nectar dat die Jumbees binnen schuurden. En ook daar had ik iets op gevonden, zodat ik niet elke dag moest afschudden, ontzegelen en slingeren. Ik had nieuwe ramen ontworpen in kunstwas, waarin elke cel verbonden was met een adertje en elk adertje verbonden met een ader. En de hoofdader liep in een afgesloten emmer zodat ik elke dag maar de emmer honing uit te gieten had in de rijper. Plots werd ik wakker zoals elke nacht om even 'op het potje' te gaan. 's Morgens na het ontwaken moest dat potje, zoals elke morgen, uitgegoten worden. En ik waande dat ik een emmer honing door het wc kieverde.

...Dat ik in een hagelbui terecht gekomen was. Het was eerder een zachte bui met vlokjes en korrels, die neerdwarrelden. Van een gele en oranjeachtige kleur. Het was als het ware een manna van ..., ja van wat. Ik was benieuwd. Ik bukte mij en nam enkele korreltjes tussen mijn duim en wijsvinger. Ik rook eraan. Heerlijk! Naar het parfum van bloemen

geurden die korrelvlokjes. Ik kon niet weerstaan aan de verleiding en proefde met mijn tong. Liet ze smelten in mijn speeksel. Oh, wat was dat licht zoet, meelachtig! Plots werd ik wakker zoals elke nacht om even 'op het potje' te gaan. 's Morgens na het ontwaken begin ik, zoals elke morgen, met een koffielepeltje stuifmeelpollen om mijn tekort aan aminozuren, fermenten, sporenelementen en ontbrekende vitamines aan te vullen. En in een waan ging ik naar buiten om mijn lege pot aan te vullen met het manna van de pollen. Het was zomaar op te scheppen van de grond. Enfin ... dacht ik!

...Dat al mijn bijen aan het uitvliegen waren. Het moet zowat rond februari – maart geweest zijn, wanneer zij uit hun 'winterslaap' ontwaken. En elke bij, zoals ik elke nacht op het potje in witte kleur moet, dat eenmalig ook moet doen: haar winterontlasting. Zij doen het bij voorkeur op witte voorwerpen. En dus had ik mijn potje voor hen buiten gezet in de buurt van de bijenhal, in de hoop dat ze met z'n allen daarheen zouden komen. Groot was mijn ontgoocheling toen ik 's avonds ging kijken. Niks in het potje! Ja, zou jij als papa, mama, opa of oma ook niet ontgoocheld zijn als kleinlief geen kaka of pipi doet. Plots werd ik wakker zoals elke nacht om even 'op het potje' te gaan. En wat zie ik: heel mijn wit ondergoed gevlekt met bruine stipjes, als ware het een dalmatiëronderbroek en –hemd. Ik besef dat mij een serenade van Marieke te wachten staat, want alle bijen waren op het potje geweest op de favoriete witte wasdraad. Tomme toch!

... Dat ik met mijn auto naar de bijenstand een kast moest onderzoeken op varroa en/of op doppen. Ik had al mijn imkersgerief terug in de auto gelegd, ja ook mijn beroker. Maar die was blijven branden en was helemaal aan het verdampen net terwijl ik reed. Door de wasem zag ik nog nauwelijks waar ik reed en ik stikte haast van de brandgeur. Ik vluchtte ijlings uit mijn auto ... nee, uit mijn bed om, zoals elke

nacht, even op de pot te gaan. En gauw liep ik met de volle pot naar mijn auto in de garage om te blussen. Gelukkig was de brand al over!

...Dat mijn vrouw het gras van onze gazon (naast mijn bijenhal) aan het maaien was. Ze was ingeduffeld en ingespalkt als een mummie. Ze lijdt nl aan bijenachtervolgingswaanzin, een ziekte waaronder de overgrote meerderheid van de wereldbevolking lijdt. En niettegenstaande dat pantsers was ze het doelwit van een grote horde bijen die op haar kwamen afgevlogen als F16's. Elke bij was als een pijltje dat op Marieke afvuurde. Ik was als verlamd aan de grond genageld van zo'n laffe onverwachte aanval van mijn allerliefste bijen op mijn allerliefste. De liefde was op dat moment niet wederzijds, nee. Ik bedoel tussen mij en mijn bijen. Enfin, tussen haar en mij ook niet! Ik moet plotseling zo'n luide gil gehoord hebben dat ik verschrikkelijk verschrikt wakker schoot. Vraagt mijn vrouw, zelf ook verschrikt:

- Awel, wat is er ???

- Niks, niks, ik moet even op het potje zoals elke nacht!

's Morgens bij het ontbijten, nadat ik mijn ochtendplasje gedaan heb en mijn lepeltje pollen laten smelten, droom ik nog weg bij het horen van Marco Borsato's lied op radio2:

*De meeste dromen zijn bedrog
maar als ik wakker wordt naast jou dan droom ik nog.
Ik voel je adem en zie je gezicht
je bent een droom die naast me ligt.
Je kijkt me aan en rekt je uit
een keer in de zoveel tijd komen dromen uit!*

Uw dromertje, Charlie Eylenbosch.